

gen for Rådet til at pålægge en medlemsstat bøder ved uforholdsmæssigt store budgetunderskud. Navnlig blev der rejst det spørgsmål, om bestemmelsen krævede en grundlovsændring efter § 88, idet det blev anført, at man ikke ville kunne overlade det til nogen dansk myndighed at pålægge den danske stat bod (bøder) f.eks. for et statsbudget med et betydeligt underskud.

I svaret af 6. december 1991, som Justitsministeriet udarbejdede, gav man udtryk for, at spørgsmålet, om den i artikel 104 C, stk. 11, nævnte bod (»fine«) er en sanktion eller har karakter af en anden form for foranstaltning over for en medlemsstat, er et spørgsmål af terminologisk karakter, der ikke har betydning for vurderingen af spørgsmålet om forholdet til grundlovens § 20. Det skal bemærkes, at Justitsministeriet i sit svar kommenterede det engelske udtryk »fine«, som i det udkast til dansk tekst, som da forelå, var oversat til »bøder«. I den endelige tekst, der er resultatet af en gennemgang i Jurist-Lingvistgruppen, anvendes imidlertid i denne artikel udtrykket »bod«.

I svaret af 6. december 1991 anførte Justitsministeriet endvidere bl. a. følgende:

»...

Hvis en medlemsstat ikke opfylder sine traktatmæssige forpligtelser til at betale den nævnte 'fine' vil den således ikke kunne inddrives ved de nationale domstole. Derimod vil den pågældende medlemsstat naturligvis kunne sagsøges for traktatkrænkelse ved EF-domstolen efter EØF-traktatens artikel 169 og 170. Det forudsættes i den forbindelse, at Danmark ikke er forpligtet til og ikke kan pålægges pligt til at træffe foranstaltninger efter artikel 5 med henblik på at skabe grundlag for en umiddelbar inddrivelse af bøden eller boden ved danske domstole.

Den forpligtelse, der ved artikel 104 B pålægges medlemslandene med hensyn til at rette op på betydelige budgetunderskud, og forpligtelsen til at betale en eventuel bod har derfor alene karakter af en almindelig folkeretlig forpligtelse,

hvis fastsættelse kan overlades til EF efter bestemmelsen i grundlovens § 19, stk. 1, på samme måde, som Danmark i øvrigt har overladt det til internationale organisationer at træffe bindende afgørelser for Danmark. Det gælder for eksempel, som nævnt ovenfor under pkt. 2, med hensyn til FN's sikkerhedsråds afgørelser og med hensyn til de afgørelser, der træffes af den Europæiske Menneskerettighedsdomstol efter artikel 50 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om staternes erstatningspligt over for den, hvis interesser en stat findes at have krænket.

5. På den baggrund er det regeringens opfattelse, at bestemmelserne i traktatudkastets art. 104 B ikke er omfattet af grundlovens § 20. Der er tale om almindelige folkeretlige forpligtelser, som Danmark kan påtage sig allerede i medfør af bestemmelsen i grundlovens § 19, stk. 1.«

Justitsministeriet kan henholde sig hertil.

2.3.6.4.2. Sedler og mønter

Art. 105 A har følgende ordlyd:

»Art. 105 A:

1. ECB har eneret til at bemyndige udstedelse af pengesedler i Fællesskabet. ECB og de nationale centralbanker kan udstede pengesedler. De pengesedler, der udstedes af ECB og de nationale centralbanker, er de eneste, der har status som lovlige betalingsmidler i Fællesskabet.

2. Medlemsstaterne kan udstede mønter med forbehold af ECB's godkendelse af omfanget heraf. Rådet, der træffer afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 189 C og efter høring af ECB, kan vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter, som er bestemt til at sættes i omløb, i den udstrækning det er nødvendigt af hensyn til mønternes smidige omløb i Fællesskabet.«

Efter unionstraktatens art. 105 A, stk. 1, kan ECB og de nationale centralbanker udstede pengesedler. ECB får imidlertid eneret til at